ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Δημήτρη Αργυρού**

Την Δευτέρα, με το καλημέρα του Φθινοπώρου, το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική απελευθέρωση Ιωαννίνων ανοίγει την συζήτηση για την αντιφασιστική αλληλεγγύη των κομμουνιστών και αριστερών στο αντιφασιστικό κίνημα της Ανατολικής Ουκρανίας. Δευτέρα 1/9/14 στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων στις 7μμ.

Δεν μπορούμε να αναλύσουμε το ζήτημα της Ουκρανίας αν δεν ξεκινήσουμε από την μεγάλη δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, κρίση που όχι μόνο γενικεύει την επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στα εργατικά δικαιώματα, αλλά οξύνει σε απίστευτο βαθμό τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, οδηγώντας τους αδύνατους κρίκους του συστήματος στην πιο βαθιά παρακμή και σε κάποιες περιπτώσεις στην κατάρρευση. Η περίπτωση της Ελλάδας είναι η μια περίπτωση, η μέση ανατολή της Αραβικής άνοιξης η άλλη, η Ουκρανία είναι η τελευταία.

Παράλληλα δεν μπορούμε πάρα να δούμε τις ταξικές δυνάμεις που σε κάθε στιγμή και περίπτωση συγκρούονται, για να μπορούμε να συνάγουμε την δυναμική των εξελίξεων. Ταξικές δυνάμεις που συχνά δεν δρουν αυτόνομα, αλλά σε σύμπλευση με αλλά κοινωνικά στρώματα, κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, και εντός γεωπολιτικών συγκρούσεων και συσχετισμών.

Όπως είπαμε ένας τέτοιος αδύνατος κρίκος υπήρξε η Ουκρανία του Γιανουκόβιτς που βρέθηκε στην μέγγενη της μεγάλης κρίσης, ανάμεσα στην όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ΗΠΑ-ΕΕ- ΡΩΣΙΑ και ΚΙΝΑ.

Με μια χώρα παραδομένη στις ορέξεις των ολιγαρχών, μιας ολοφάνερης ληστρικής αστικής τάξης που στην αρχή στήριξε το φιλορώσικο καθεστώς του Γιανουκόβιτς σε αντίθεση με μεσαία τάξη που έβλεπε με συμπάθεια την πρόσδεση της με την ΕΕ.

Η πολύμορφη «εξέγερση» που έριξε τον εκφυλισμένο Γιανουκόβιτς και που είχε την στήριξη κάποιων φιλοευρωπαϊκών αριστερών δυνάμεων, καθώς και τμήμα της Ουκρανικής αναρχίας, πολύ γρήγορα μετατράπηκε σε μια φασιστική εξέγερση και στην συνέχεια σε ένα καθαρό φασιστικό φιλοΕΕ και φιλοΗΠΑ πραξικόπημα ακροδεξιών δυνάμεων, κάποιες από αυτές είναι ανοικτά ναζιστικές, με την βοήθεια των ολιγαρχών, αλλά και πολιτικών που έχουν κατηγορηθεί για την λεηλασία του εθνικού πλούτου. Ενώ σημαντικό τμήμα των αριστερών αναλυτών επισημαίνουν πως η εργατική τάξη ήταν απούσα από την σύγκρουση, θεωρώντας τόσο τον Γιανουκόβιτς, όσο και τους εξεγερμένους ξένους και εχθρικούς προς τα δικά της συμφέροντα.

Οι ιμπεριαλιστικοί κύκλοι της Γερμανία και της ΕΕ, οι φασιστικές δυνάμεις καθώς και οι πράκτορες ήταν που έκαναν την προβοκάτσια της σφαγής των διαδηλωτών για να απονομιμοποιηθεί και να καταρρεύσει το καθεστώς του Γιανουκόβιτς.

Η νέα ανοικτά φιλοΕΕ φασιστική κυβέρνηση του Κιέβου με το καλημέρα άνοιξε πόλεμο στις Ρωσόφωνες μειονότητες της ανατολικής Ουκρανίας, τους Εβραίους, τους αριστερούς και τους κομμουνιστές, απαγορεύοντας τα κομμουνιστικά κόμματα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εξέγερση των Ρωσόφωνων της ανατολικής Ουκρανίας

Με την Ρωσία του Πούτιν να παρεμβαίνει, να ενισχύει τους Ρωσόφωνους, να καταλαμβάνει την επί της ουσίας την αυτόνομη περιοχή της Κριμαίας, που είναι στρατηγικό σημείο, αλλά στην συνέχεια να επιδιώκει σε αυτή την φάση ένα συμβιβασμό με το φασιστικό καθεστώς της Ουκρανίας και με τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ και ΗΠΑ.

Κατανοώντας πως αυτή την στιγμή μια γενικευμένη ένοπλη παρέμβαση μπορεί να οδηγήσει στην έναρξη ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου, γνωρίζοντας πως είμαστε στην φάση ενός νέου ψυχρού πόλεμου, με περιφερειακές πολεμικές συγκρούσεις που συγκρούονται οι ιμπεριαλιστές δυνάμεις δια αντιπροσώπων.

Αυτό δεν συνεπάγεται από την άλλη πως θα ανεχτεί να χάσει όχι μόνο την Ανατολική Ουκρανία, αλλά και την Δυτική Ουκρανία. Τόσο για πολιτικούς, στρατηγικούς, ενεργειακούς, γεωπολιτικούς αλλά και ιστορικούς λόγους. Επί της ουσίας δεν έχουν άδικο αυτοί οι αναλυτές που θεωρούν την Ουκρανία ένα νέο «ανατολικό ζήτημα» και την νέα γραμμή διαίρεσης της Ευρώπης.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον της Ουκρανικής υπόθεσης είναι η ραγδαία αριστερόστροφη ριζοσπαστικοποίηση των αντιφασιστικών δυνάμεων της Ανατολικής Ουκρανίας που έχουν

δημιουργήσει τρεις αυτόνομες λαϊκές- όπως τις ονομάζουν – δημοκρατίες, δημιουργώντας την Νοβορόσια, την νέα Ρωσία.

Ακολουθώντας τις αντιφασιστικές, κομμουνιστικές, μπολσεβίκικες, παραδόσεις, τις παραδόσεις του μεγάλου πατριωτικού αντιφασιστικού πολέμου, οδηγήθηκαν σε μια πρωτόγνωρη ριζοσπαστικοποίηση, με εθνικοποιήσεις μεγάλων στρατηγικών οικονομικών μονάδων.

Πρόκειται για ένα γεγονός που έχει καταπλήξει την δυτική κομμουνιστική αριστερά, και αποδεικνύει πως κάτω από την πολιτική αριστερή έρημο του 89, υπάρχουν ακόμη κρυμμένες οάσεις, μιας κομμουνιστικής παράδοσης.

Που δεν είναι μόνο μια νοσταλγία για παλαιά μυθικά και πραγματικά μεγαλεία, αλλά εκπορεύονται από τις σημερινές καπιταλιστικές, ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, ενός καπιταλισμού σε δομική κρίση. Την ίδια στιγμή είναι ένα φαινόμενο που βρίσκεται στα πρώτα βήματα του και για αυτό το λόγο είναι αρκούντως πολιτικά και ιδεολογικά μπερδεμένο.

Η αριστερόστροφη ριζοσπαστικοποίηση έχει χολώσει και ενοχλήσει την μητέρα Ρωσία του Πούτιν που συστηματικά αδειάζει τους εξεγερμένους, καθώς δεν είναι πλήρως ελεγχόμενοι. Σπάζοντας σε μεγάλο βαθμό και τις αφηρημένες ιδεαλιστικές εικόνες των εξεγερμένων για την μητέρα Ρωσία που θα τους λευτερώσει

Ταυτόχρονα στα πλαίσια των πολιτικών και στρατιωτικών δυνάμεων των λαϊκών δημοκρατιών με την παρέμβαση και της Ρωσίας, διεξάγεται ένας αγώνας για την ηγεσία, ανάμεσα στις πιο συντηρητικές και συχνά ελεγχόμενες από την Ρωσία δυνάμεις , και τις ριζοσπαστικές αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις.

Φαίνεται πως οι αντιφασίστες εξεγερμένοι είναι ένα αγκάθι για την Ρωσία του Πούτιν. Το μείζον για τη Ρωσία δεν είναι η απόσπαση ενός τμήματος της ουκρανικής επικράτειας, αλλά η εξασφάλιση της μη ένταξης του συνόλου της Ουκρανίας σε αντίπαλους πολιτικο-στρατιωτικούς συνασπισμούς. Αντίθετα, οι ρωσόφωνοι αυτονομιστές αδυνατούν πλέον να φανταστούν τυχόν εκ νέου υπαγωγή τους στην κεντρική εξουσία του Κιέβου – έστω και στο πλαίσιο ενός ευπαρουσίαστου συμβιβασμού.

Ενώ η ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος που οδήγησε σε εθνικοποιήσεις και στην δημιουργία λαϊκών δημοκρατιών αποτελεί κακό προηγούμενο για τη νεοτσαρική Ρωσία του Πούτιν που μπορεί να οδηγήσει σε εισαγωγή του κομμουνιστικού παραδείγματος στη μητέρα

Ρωσία, κάτι που δεν θέλει να το σκέπτεται ο τσάρος Πούτιν.

Ας σημειωθεί δε πως οι κομμουνιστικές δυνάμεις που είναι στην πρωτοπορία του κινήματος, έχοντας μια αναφορά καθαρά μπολσεβίκικη και λενινιστική, στην μητέρα Ρωσία ανήκουν στο αντιΠΟΥΤΙΝ μέτωπο.

Σε αυτή την φάση έχουμε νίκες των αντιφασιστικών δυνάμεων, την δημιουργία αντιφασιστικών αντάρτικων δυνάμεων και στην Δυτική Ουκρανία, με το φασιστικό καθεστώς του Κίεβου, να είναι εξαιρετικά ασταθές, και να οξύνονται εντός του οι διαμαρτυρίες των εργαζόμενων που δεν θέλουν να πάνε να πολεμήσουν, και από την άλλη των ναζιστικών κομμάτων που απαιτούν μεγαλύτερη καταστολή, ενώ και στις δυο πλευρές παρουσιάζεται ένας οικονομικός μαρασμός. Με την Ρωσία από την μια να επιχειρεί να ελέγξει τους εξεγερμένους και από την άλλη να έχει ανοικτούς διαύλους με τμήματα της Ουκρανικής ολιγαρχίας για την επίτευξη συμβιβασμού.

Τα γεγονότα στην Ουκρανία, πέρα από το ενδοιμπεριαλιστικό και εθνικιστικό τους χαρακτήρα έχουν χαρακτήρα ενός αντιφασιστικού αντιιμπεριαλιστικού πολέμου, από την πλευρά δυνάμεων που έχουν μια αριστερή, αντιιμπεριαλιστική, κομμουνιστική αναφορά. Μπορεί να μην είναι η κομμουνιστική αναφορά που θέλουμε, να υπάρχουν σημαντικές πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές, να έχουν φιλορώσικες , εθνικιστικές, διαθέσεις , αλλά αγωνίζονται με το όπλο στο χέρι ενάντια στον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και της ΕΕ. Και μέσα από αυτά τα πλαίσια αποτελεί διεθνιστικό επαναστατικό καθήκον μας η ενίσχυση τους.

Πόσο μάλλον όταν έχουμε ένα κομμάτι της φιλοΕΕ, αλλά και ριζοσπαστικής αριστεράς ακόμη και της αναρχίας, που στην αρχή στήριξε κίνημα ενάντια στο Γιανουκόβιτς, συνέχισε να το στηρίζει ακόμη και όταν κυριάρχησαν οι φασίστες ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΚΡΑΤΑΕΙ ΜΙΑ ΟΥΔΕΤΕΡΗ ΣΤΑΣΗ, θεωρώντας τον πόλεμο, ένα πόλεμο ανάμεσα σε ιμπεριαλιστικές και εθνικιστές δυνάμεις.

Για τους επαναστάτες και για τους κομμουνιστές δεν νοείται ουδέτερη στάση ποτέ και πουθενά. Άλλωστε όπως έχει δείξει και η ιστορία δεν υπάρχει μια καθαρά ταξική επανάσταση και πως το εθνικό- διεθνικό και ταξικό πάντα θα αλληλοδιαπλέκονται. Σε κάθε περίπτωση βέβαια ισχύει η ανάλυση της συγκεκριμένης στιγμής και όχι η αναφορά σε γενικά σχήματα και οι απριόρι αναφορές.

Πηγή:argiros.net